

телства е пападналъ въ ржцетѣ имъ — не знаеше. Той побара съ дѣсна ржка главата си, гдето го болѣше. Усѣти студено, мазно, лепкаво нѣщо по ржката — кръвъ. Попипа крака, който горѣше, и разбра, че е изкълченъ и че не може да се помърдне. Не можеше да помърдне и лѣвата си ржка — тя бѣ навехната. Подъ себе си усѣщаше гола земя и камънакъ.

— Где съмъ азъ? — попита се той.

Хвана да се взира нагоре, но нищо не видѣ въ непроницаемата тъмнина. „Такова трѣбва да е въ гроба“, мина му презъ ума и ужасъ го облада. Полека-лека той дохождаше въ себе си. Спомни си, че той бѣ влѣзълъ въ пещерата и че ненадейно бѣ пропадналъ въ нѣкаква яма. Той дълго напрегà слухъ, но никакъвъ шумъ отъ свѣта не достигаше тукъ. Тогава се уплаши още повече и хвана да вика за помощъ. Дълго вика, но никой не се обади. После хвана да шатри съ здравата ржка наоколо си. Напипа студени отвесни стени.

— Азъ съмъ въ дъното на единъ кладенецъ! — изпъшка той.

*

Наистина, нещастниятъ момъкъ бѣше се сгромолясалъ, безъ да подозира съществуването му, въ единъ кладенецъ шестнайсетъ метра дълбокъ. Той бѣше изкопанъ отъ строителитѣ на желѣзницата за изпитване почвата по-долу. Хоризонталната пещера, изъ която влѣзе, бѣше предварително пробита, и служеше за улесняване копанъта на кладенеца. Отворътъ му зѣеше срѣдъ пещерата, почти въ дъното ѝ; тъмнината го направи незабележимъ отъ неопитния инженеръ. Злата му орисия иска, щото той да влѣзе въ пещерата, преди да узнае, че е извършена тая нова копанъ презъ едно негово служебно отсъствие.